

“Volia fer contes variats, vertebrats per un element que representés l’erotisme”

Jordi Ortiz (Barcelona, 1969), autor de relats i novel·les dirigides tant al públic jove com a l’adult, publica a 3i4 el recull de contes *Essència de guaiaba*, premi Antoni Bru als XXV Premis Ciutat d’Elx.

—La guaiaba i les propietats eròtiques que atribuïu al fruit tropical construeixen el recull?

—Vaig fer un conte que no tenia res a veure amb cap fruita tropical que finalment va quedar descartat però va ser-ne la llavor, perquè em va fer pensar que era factible de fer diversos contes amb diverses temàtiques, extensions i formes narratives que poguessin estar vertebrats per algun element que representés l’erotisme. I llavors vaig pensar en un element tropical, l’element tropical va passar a una fruita perquè volia que donés la sensació de ser una cosa refrescant. I com a fruita la guaiaba, no per altra cosa sinó pel nom, impactant, perquè no té un gust gaire agradable. Cal menjar-la barrejat amb suc o amb molt de sucre.

—És a dir, cal advertir al lector que no té cap poder afrodisíac.

—El poder afrodisíac és a la ment. Hi ha un desinhibidor per comprar guaiabes: és que son caríssimes, van a preu d’or. És més barat llegir el llibre que comprar-ne un quilo. I goso dir que el resultat és més agradable.

—Més agradable perquè és més divertit, no? Voleu que els finals siguin com els d’un acudit, sorprenents i còmics.

—I variat, perquè es tracta d’un recull de contes.

—També són variats els escenaris i les situacions plantejades.

—Completament. Des d’una selva tropical fins a l’espai. I passem per pobles, ciutats i fins i tot fem excursions al passat.

—Us ha costat molt encaixar la guaiaba en la trama, amb tants escenaris diferents?

—La veritat és que no gaire. Mentre redactava un conte ja tenia arguments per a un altre i l’única cosa a decidir era com entrar-hi la guaiaba.

—És a dir, que primer pensàveu en l’argument i després, com introduir-hi la guaiaba?

Jordi Ortiz publica el recull de relats *Essència de guaiaba*, premi de narrativa Antoni Bru-Ciutat d’Elx, a 3i4.

—Exacte. Tot i que els processos es confonen, primer tens la situació i després la guaiaba, l’element vertebrador del recull.

—Cada història va més enllà de l’anècdota, de la broma final, atès que hi ha moltes vides senceres explicades.

—Sí. La guaiaba és l’excusa per lligar totes les històries, però també per aprofundir en determinats aspectes que relançaran aquell conte, que donaran més relleu a alguna circumstància del conte. Normalment, a les vides dels personatges. És a dir que la guaiaba passa de ser una excusa a ser un potenciador.

—La coberta té un toc eròtic, però els contes són més humorístics que eròtics.

—Sí. Són eròtics en un sentit suggeridor, no pas explícit. No són pas descriptius d’un erotisme intens. Les històries tenen força per si mateixes.

—El llibre forma part de la literatura d’humor, no?

—D’acord, tot i que no estava pensat per a ser un llibre d’humor, el que passa és que les narracions s’encaminen cap on elles volen. Tampoc no m’agrada encasellar-me, però dins de la literatura d’humor estaria bé. No és un llibre nascut per a ser d’humor ni eròtic, és un llibre que combina certes formes narratives que contenen certes dosi d’erotisme i d’humor.

—Heu de tenir el final abans d’escriure el conte?

—Normalment el tinc. I el principi, també. El farcit, me’l diu la pròpia història quan la començo a escriure.

—Voleu que el protagonista al final quedi amb un pam de nas, fins i tot molt fomat. Fins i tot pot quedar afectada la seva integritat o supervivència.

—És veritat. Precisament el toc humorístic es dona per contraposició amb el suposat final feliç que hauria de tenir si la història fos eròtica. Davant l’expectativa d’un final feliç, es produeix un final sovint ridícul.

—Deveu pensar que és molt important mantenir el mateix ritme, conte a conte, oi? Si el d’un conte és més lent que l’anterior, el lector el trobarà més lent del compte.

—Sí. I en aquest cas, d’un ritme ràpid.

Lluís Bonada